

ԱՆՇԱՆՈՐ ՏԵՍԻԼՔԸ

... եւ նոցա բացան աչք եւ ծանեան զնա, եւ նա
եղեւ ի նոցանէ աներեւոյր: (ԴՎՍ. ԻԴ. 31):

Լուսարնակ բարեկամիս՝
Թորգոմ Պատրիարքի անուռ յիշատակին:

Յոգնած՝ անոնք լուռ կ'երթային,
Երբ Երազ մը նթերային
Կեցուց զանոնք, ու լու ի լու՝
Աստուածային սո՛ւրբ այցելու,
Հարցուց անոնց. «Ի՞նչ գիտէին
Մասին այն Մեծ Մարգարէին,
Որ քիչ օրեր առաջ, հեռո՛ւն,
Հոգին տուաւ զէմն աստղերուն»:
— «Ալիկն»։ Ըսին, ու գայթ ի գայթ՝
Անտեսելով Լոյսն ճառագայթ,
Քայլերն իրենց ուղղեցին հոն՝
Ուր կը բացուէր մութ հորիզոն
Մ'իրենց տրտում նայուածքին զէմ,
Մինչ ասդին՝ վառ Երազ մ'եղեմ
Կ'արփաւետէր անոնց հոգին
Յառնող Լոյսի շողով մ'անգին:
— Լաւ. ըսէ՛ք ինձ. ի՞նչ ըսին ձեզ,
Հոգիներն այն բարի ու հեզ,
Մարդուն համար, որուն մասին
Կասկածներ ձեր շրթանց կասին:
Ըսի՞ն թէ Ան՝ թագաւոր հե՛զ,
Վրան չառաւ երբեք բեհեզ,
Ո՛չ ալ երկրի ծիրանին բորբ
Ծածկեց կորած քամակն իր որբ:
Ըսի՞ն թէ Ան՝ Թափոր լերան
Ամպերուն մէջ լուսածորան
Շողեր հագաւ վարդ ու լոյսի,
Մինչ մարգարէք զոյգ՝ մեկուսի
Անոր շրթանց աղբերակէն
Կ'ըմպէին Լոյսն իր բուն ակէն:
Ըսի՞ն թէ Ան՝ ծովամարրկին
Սանձեց զայրոյթն զոռ, մոլեգին,
Ու ալեաց վրայ քայլով տատան
Փրկեց աշխարհն ու իր տապան:
— «Անորոշ ու տարտամ բաներ
Մ'անոր մասին լրսեցինք, Տէ՛ր»,
Ըսին ճամբորդքն այն երկրքին,
Որ տրտմասուգ իրենց հոգին
Շալկած՝ զէմի սարակներուն
Կը նայէին լուռ, մոլորուն.
Մինչ արեւն ալ իր'կնամբտին
Թեքած՝ կուտար իր շունչն յետին:

— Ըսի՞ն թէ Ան՝ Սիրոյ Դիրքին
Բացաւ էջը սարսրագին.
Ու կըտակեց մարդկութեան հէք
Իրբեւ Խորհուրդ՝ հացն իր օթեկ,
Եւ գինին ալ իր սուրբ Արեան
Փոխան տուաւ, որ արբենան:
Ըսի՞ն թէ Ան՝ մութ գիշերին,
Իր Երազին տալով մարմին,
Վեհաանդորր քայլերով գայթ,
Իրբեւ սիրոյ Լոյս ճառագայթ՝
Վերնատունէն իջաւ Կեղորոն,
Գեթսեմանին գտնելու հոն,
Անոր թաւուտ ծառերուն տակ
Ըմպելու հուսկ մահու բաժակ
Հօրը ձեռքէն, որ երկինքէն,
Մութ նայուածքով մը ապաքէն,
Որդւոյն ճակտին՝ լուռ, մեկուսի,
Դրաւ համբոյրն Սիրոյ, Յոյսի,
Ու Յարութեան միացումին,
Որ օր մ'իրար միածուլուին:
Ըսի՞ն թէ Ան՝ պիղծ համբոյրին
Փոխան՝ բացաւ աչքը կոյրին,
Աննենգ սիրով՝ բարեկամին
Հացաւ մահն ու հազցուց մարմին:
Թէ՛ ականջէն վատ Մաղքոսի
Ձթողուց որ արիւն հոսի.
Սաստեւելով Վէմն ու անոր սուր,
Չարընկալուչ ունկան ի լուր:
Ըսի՞ն թէ Ան՝ վերասլացմամբ՝
Պատռելով օր մ'երկինք ու ամպ,
Ինքն՝ Իր Խաչին, ձեզ՝ Իր կրծոց
Վըրայ սեղմած՝ Վէ՛ս Տիգրախոց,
Պիտի երթայ, ու ետ՝ առ ձեզ
Դառնայ նորէն աղաւնոյ պէս
Հանգչիլ կրկին այն սեղանին՝
Ուր դուք գտաք ըսպեղանին
Հաց ու զինւոյ այն կենսառողջ,
Որ ձեզ Յոյսին կապեց ամբողջ:

Գողգոթային մինչ բացուէր գիր,
Հաւատքի շող մը երկնածիր

ՊԱՏԱՍԽԱՆ

Սուսին փու ու Չարին,
 Կայ եւ Ճիւղն ու Բարին,
 Կայ եւ Սէրը մափուր,
 եւ Գութը իբրեւ փոյր,
 (Մարմնացած զրարքուն)
 Հիւանդին վրայ հակած,
 Կայ Մայրը մըշտարքուն
 Ինչպէս վարդ մը ծաղկած
 Մանուկի մ' սընարին:
 Ամէն ինչ, Ճիւղն ու Սուսն,
 Բարին, Չարն, Սէրն ու Գութն
 Նոյն ակէն կը ծագին,
 Կը դառնան նոյն ակին:

ՔԱՌԵԱԿ

Ի՞նչ լաւ է այսպէս յալիսենական
 Քունէն արթննալ,
 Արեւուն նայիլ, սիրով հըմայութիլ,
 Այբիլ, մոխրանալ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Բացաւ անոնց ականոզիր,
 Հոն կաթեցուց պուտ մը երկինք:
 Գետին ինկան, երկրպագին
 Ոյդ Անծանօթ մեծ Տեսիլքին:
 Ակնարկներով աղերսարկու՝
 Մէկը՝ Անոր, միւսն՝ իրարու.
 — «Տէ՛ր, հին փառացդ նոր ծործով հիր
 Դու այս գիշեր առ մե՛զ ազիր»:

Իսկ Անծանօթն՝ եթերայա՛ծ
 Թնւեր առաւ վերասրլաց.
 Անոնց թողով ողջոյնն յետին,
 Որ Իր մասին ա՛լ չհրկմտին:

ՀՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ

(Պէյուք, Ապրիլ 1962)